

Khóc giữa Sài Gòn

Sài Gòn những ngày mưa vội vã mang Minh đi xa khỏi cuộc đời vì lý do rất ngớ ngẩn.

Chúng tôi quen nhau đã lâu, không phô trương, chúng tôi cứ âm thầm yêu nhau suốt bao nhiêu năm qua. Mặc cho giữa Sài Gòn có nhiều lựa chọn khác hoàn hảo hơn là đối phương, chúng tôi vẫn chấp nhận những điểm yếu của nửa còn lại. Hằng ngày, ngoài việc đưa đón tôi đi học, Minh kiêm làm nhà nội trợ những bữa ăn ngon cho tôi, ngồi bên tôi dỗ ngon ngọt đủ kiểu tôi mới ăn hết phần cơm Minh nấu. Nhiều khi, yêu nhau đến mức, mới gặp khi sáng, đến trưa đã nhớ, đã phải rồi rít gọi Minh chạy từ chỗ làm thêm qua trường tôi chỉ để ngồi bên tôi uống hết ly nước thật to trong căn tin, nhìn Minh thế thôi, là tôi đã đủ hạnh phúc, dù cho Minh là con người rất dối thực tế, không biết nói những lời hoa mỹ, còn tôi, bay bổng đến khó kìm hãm lại. Cặp đôi trái ngược tính nết lẫn sở thích như tôi và Minh lại gắn bó là khăng khít đến lạ, như người đời thường nói, quy luật bù trừ cho nhau.

Thế nhưng, yêu đến mấy cũng đi, thương đến mấy cũng xa, nhiều lần cãi vã, nhiều lần giận nhau suốt cả tháng rồi Minh cũng là người nhảy xuống nước hòa giải, vì Nhân Mã như tôi thì khó lòng mà chịu nhường ai, dù tôi sai, cũng cố chấp đến cùng. Được nước làm tới, nhiều lần tôi cố tình gây hấn, để Minh phải tất tả làm đủ mọi cách cho tôi nguôi, nhiều khi, ngồi làm mặt xấu cả tiếng chỉ mong tôi nở nụ cười, hết hờn, hết giận. Thế nhưng, không phải giận hờn mới làm tình cảm rạn nứt, ở đời muôn vạn biến cố xảy ra, chúng ta chỉ có thể chấp nhận, không thể làm cách nào khác để chối bỏ, đó là ý trời, là số phận của chúng ta đến đó phải dừng nắm tay nhau. Minh đến trước cửa nhà tôi, tôi thì đang say sưa với bản nhạc trong phòng, cậu ấy đứng đó năm phút, mười phút, rồi một tiếng, để rồi khi mẹ bảo là Minh chờ, tôi chạy xuống mở cửa thì Minh đưa mắt nhìn tôi, một ánh mắt thật buồn mà trước giờ tôi chưa từng thấy ở Minh. Khi đang ngơ ngác không hiểu chuyện, Minh buông lời trước:

- Mi à, mình chia tay đi. Minh cảm thấy không thể bên nhau được nữa.

- Tại...tại...sao?

- Minh yêu người con gái khác rồi.

Trời Sài Gòn hay có những cơn mưa bất chợt, nhưng đúng lúc tâm trạng con người cần một cơn mưa, chỉ để tỏ ra mạnh mẽ, chỉ để giấu nước mắt đi trong mưa không ai biết. Minh quay lưng đi, chân tôi muốn lắm! Muốn chạy thật nhanh ôm cậu ấy từ phía sau, nhưng bị cứng lại, nhìn dáng của cậu ấy cứ khuất dần những con đường được phủ màn mưa trắng xóa, trắng đến nỗi, nếu Minh có quay lại nhìn tôi, tôi cũng không nhận ra, hoặc là cậu ấy chưa hề quay lại.

Nỗi đau giăng một màu u ám, tôi không hề ra khỏi phòng suốt mấy tuần liền. Tôi kéo rèm kín lại, sợ nhìn từ phòng xuống cánh cổng nhà, nơi mà mỗi sáng Minh đứng đó nhìn lên, đưa tay vẫy và hỏi tôi: ” Muộn học rồi đó!”, tôi sợ bật điện thoại, vì hình nền, hình ảnh, danh bạ, tin nhắn của Minh, tôi đều lưu lại. Minh hiền, rất hiền, cười lại tươi, mà chưa bao giờ tôi thấy Minh buồn, hoặc có lẽ cậu ấy buồn, không cho tôi biết. Tôi chỉ suốt ngày cắm đầu vào việc, việc và việc. Đến ngay cả ngày kỉ niệm hai đứa yêu nhau, tôi quên bém vùi mình trong đồng chăn khi Minh gõ cửa và kéo tôi ra khỏi chỗ ấy, lẽ dĩ nhiên, tôi cũng chưa chuẩn bị quà gì. Minh chưa hề trách tôi điều ấy: “Thôi, vùi đầu vào việc còn hơn cứ lượn lờ đi chơi rồi anh khác cườm mắt cô khỏi tay tôi!” Minh chu đáo, ăn uống cẩn thận, khi tôi ốm, cậu ấy ngồi suốt bên tôi, thay mẹ đắp khăn ấm lên đầu, phân thuốc từng ngày, rồi thay đổi món cháo cho tôi đỡ ngán. Minh còn ngồi hàng tiếng đồng hồ kể đủ chuyện trên đời để tôi cười, khi tôi ngủ mê, cậu ấy kéo chăn đắp ấm, chia thuốc và rót nước sẵn mới về nhà. Minh yêu tôi đến thế, sao giờ này tôi mới thấy hối tiếc khi còn cậu ấy, tôi không biết trân quý những gì cậu ấy đã cố gắng làm cho tôi? Tôi quá hờ hững, có lẽ Minh đã quá chán khi có người bạn gái chỉ suốt ngày biết đến máy tính và công việc, biết đến những bài luận án dài ngoằng, cũng có lẽ, một người con gái khác đã chăm sóc Minh, mang cho cậu ấy cảm giác hạnh phúc như Minh mang cho tôi, để rồi cậu ấy buông bàn tay tôi ra, để nắm một bàn tay khác xứng đáng hơn cho tình yêu của Minh. Tôi càng nghĩ, càng chôn mình giữa những nước mắt và những cơn đau xé buốt tâm can, biết nước mắt là vô nghĩa lúc này, nhưng sao tôi không kiềm được nó, ” tại sao đến bây giờ mới hối tiếc hả Mi?” Đúng là tôi cũng giống như bao người trong cuộc sống điên đảo này, có trong tay không quý, đến khi mất đi mới hối hận, mà mọi thứ đã quá muộn màng lắm rồi.

Tôi càng ngập đầu vào công việc hơn trước, ngày đêm, tôi không rời khỏi bộn bề, tôi cố làm cho cuộc sống bận đến mức không thở được, tôi ngại thời gian rảnh, tôi ngồi một mình, lại suy nghĩ về Minh, tôi không muốn khóc, không muốn bàn chân tự đi như một thói quen đến trước cửa nhà Minh: ” Mi à, Minh có cuộc sống riêng, có bạn gái khác, đừng đến làm phiền nữa.” Rồi có những tin nhắn chỉ được soạn, không gửi, cũng có những trang nhật ký không chỉ để kể lể, mà để trút lòng mình ra, tôi không biết phải nói cùng ai, mỗi lần cầm bút lên viết dòng nhật ký, viết xong, trang giấy bị nhòe đôi chỗ. Thời gian là liều thuốc tốt nhất cho trái tim, không gì mà thời gian không thể bào mòn đi, tôi tự an ủi, ” bào mòn đi một chút thôi cũng được, đừng để cuộc sống tôi chỉ thấy hình bóng Minh nữa.”

“Giữa Sài Gòn trăm nghìn nẻo, giữa cuộc sống điên cuồng như guồng quay không dừng, giữa hàng nghìn người em gặp trên phố mỗi ngày, có khi nào, vô tình đi ngang qua anh, mà em không nhận ra hay không?”

Nhưng, có duyên mới gặp, có nợ mới yêu, Phật nói, kiếp trước phải ngoảnh lại nhìn nhau năm trăm lần, kiếp này mới được gặp gỡ nhau tình cờ. Tôi xem Minh như một cuộc tình không thể quên trong cuộc đời, đã đánh mất, nhưng tôi trân trọng Minh dù cho chính cậu ấy làm tôi tổn thương, nhưng, trên chặng đường đời, trước khi gặp một người yêu mình hơn sinh mệnh, sống chung trọn kiếp bên nhau, thì mỗi con người phải trải qua giông tố để lớn dần và quý trọng những người đến sau, để gìn giữ những kỉ niệm của những người đã lướt qua cuộc đời.

“Mỗi con người đều có một người để yêu, một ký ức để nhớ, nhưng, còn một chặng đường phải đi. Ký ức đã trở thành kỷ niệm, hãy cứ để nó sau lưng quá khứ, trước mặt còn cả một tương lai thật dài.”

Những ngày mưa đã về, những lúc bước ra cổng trường, bất giác tôi nhìn thấy Minh đứng chờ đưa dù, Minh thừa biết tôi không bao giờ mang dù theo dù Sài Gòn mưa hay nắng, nhưng, hình dáng ấy nhòa đi khi tôi cố đi nhanh lại gần, đó là một người khác, chờ một người con gái khác, không phải tôi, cũng không phải Minh, chỉ là tôi quá thương nhớ, quá mong đợi, quá muốn Minh quay về nên ảo giác là Minh vẫn đứng đó những ngày mưa chờ tôi tan học.

“Nếu có kiếp trước, em vẫn muốn ngoảnh lại năm trăm lần, để kiếp này được

gặp anh, được yêu thương anh đúng nghĩa, dù cho ngăn ngại.”

Tôi khép vội trang nhật ký, ngoài kia vẫn mưa, càng khuya càng nặng hạt thêm, những hạt mưa như những dòng tâm sự dài ngắn thi nhau chảy xuống khung cửa kính. Không phải bên nhau là nhớ, mà càng chia ly, càng không gặp nhau, nỗi nhớ kia được nhân lên tột độ. Nó cứ day dứt trong tim khi bắt gặp một ai giống người mình yêu bước đi trên phố, muốn gọi to tên thân thuộc, nhưng sợ nhầm, sợ sự hờn dỗi của cô gái đi bên cạnh, sợ cái nhìn lạnh lùng, sợ những yêu thương cũ lại dâng lên khi đã cố chôn nó sâu tận đáy của nỗi đau trong tâm can. Tôi học cách đi một mình trên những con đường rất quen, học cách tự nấu ăn, hoặc ăn vặt vãnh bên ngoài đường thay vì nằm lười chờ người mang đến, học cách tự lái xe đi học, học thói quen bỏ dù sẵn vào ba lô, tự mua thuốc khi ốm, và tôi cũng học cách giấu nước mắt đi nếu vô tình có thấy dáng người giống Minh làm tôi phải suy nghĩ.

Sài Gòn đó! Giữa nghìn người muôn vẻ trên phố những ngày đi qua đời tôi, hàng nghìn khuôn mặt, hàng nghìn dáng hình, nhưng đâu là người tôi gửi cả tình yêu? Nhưng đi đến đâu để tôi tìm thấy những lúc tôi cần, người ta lại tất tả chạy đến, mồ hôi nhễ nhại mà miệng tươi cười, những tối muộn tôi bị kẹt giữa những rối ren, thì ai là người chạy đến đưa tôi đi ngắm một vòng Sài Gòn rồi mua cho tôi một que kem ngon để tôi được ôm tròn một vòng tay và quên hết mọi mệt nhọc, có lẽ, do tôi đã biến Minh thành một phần cuộc sống, để đến khi rời xa Minh, cuộc sống đảo lộn lên, tôi vẫn còn bàng hoàng cố chấp nhận.

“Liệu cô gái bên anh bây giờ có tốt với anh hay không? Hay cũng giống như em, cũng làm anh buồn phiền và suy nghĩ? Có phải cuộc sống này rất chật, vòng tay anh dành cho em cũng rất chật, anh đã buông tay để đi tìm một vòng tay khác quan tâm anh thật lòng?”

Xếp lại chút hành lý, ngồi lại vài giờ tám chuyện với bạn bè thân thuộc, tôi dành hẳn cả tuần để ôm mẹ, để ngồi nhìn ba tía cây trong sân, cùng ăn bữa cơm gia đình thân mật và công việc tôi cất hẳn một góc. Vài ngày nữa, tôi rời Việt Nam, để sang nước ngoài để học chuyên sâu ngành tôi chọn. Tôi rất muốn gặp Minh, chỉ để nói: ” Mi sắp sang nước ngoài rồi.” rồi nhìn cảm xúc của Minh, tôi muốn Minh buồn, tôi muốn Minh mấp máy môi muốn nói điều gì, chỉ cần nhiều đó, tôi sẽ ôm chầm lấy Minh như những khi tôi uất ức, khóc tuôn ra những đau đớn trong lòng. Nhưng “Mi à, Minh có bạn gái khác rồi,

đừng làm cho họ phải đau khổ như mày đã chịu.” Cười nhạt, có lẽ Sài Gòn quá lớn, để đến khi sắp phải xa rời nó, tôi vẫn không thể nhìn lại người tôi đã yêu hơn bản thân mình.

- Con chuẩn bị chưa?

- Rồi ba.

- Ừ, lên xe thôi con. Để hành lý ba xách xuống cho.

Nét mặt ba thoáng buồn, còn mẹ cứ rưng rưng, tôi chạnh lòng. Kể cũng lạ, Sài Gòn đúng thật biết tâm trạng con người, những phút thế này, nó lại cứ mưa, lớn nhỏ kéo nhau trút xuống rả rích. Tôi ngẩng nhìn thành phố thân yêu qua ô cửa nhòe nước, một lần cuối, cố gắng ghi nó vào tim những tên đường, quán quen, ngõ hẻm thân thuộc vì tôi biết rằng, sẽ một thời gian dài tôi sẽ không được ngắm nó nữa.

Sân bay chiều muộn những người kéo va ly lên xuống tấp nập, tôi ngồi im trên ghế chờ chuyển bay, máy bay cất cánh đi, rồi lại đáp xuống, cũng hồi hả điên cuồng. Ba mẹ ôm tôi, rồi phải về lại cơ quan đi làm, tôi hứa vài tháng ổn định, tôi đi làm thêm kiếm tiền về thăm ba mẹ thường xuyên. Gắn tai nghe, chuyển điện thoại sang chế độ bay, tôi lắng nghe bản nhạc buồn hắt hiu vào tim, cứ như viết ra dành cho tôi trong lúc này:

“Có con đường nào dài rộng mãi? Để anh đi với em thật lâu
Mai không còn nhau, quay về anh biết phải thế nào?
Em bảo rằng đừng yêu em nữa
Hãy quên đi tất cả về em
Anh sẽ làm thế... nếu ngày mai ánh dương ngừng lên.”

Sài Gòn đông người là thế, hàng nghìn người sống chung trong một cái thành phố thật to, vậy mà đến khi lạc mất nhau, chúng tôi vẫn tìm thấy vòng tay nhau giữa bộn bề cuộc sống hối hả chốn đô thành.

- Mi!

Tôi giật mình hẳn. Tiếng gọi của nhỏ bạn thân nghe chói tay giữa sân bay ồn ào, tôi tháo tai nghe, nhìn nó chạy thật nhanh đến thở hổn hển:

- Sao bà không nói hôm nay bà đi?

- Ủ...thì sợ mấy bà ra tiền, cầm lòng không đành.

- Khùng quá, tui tui thì cầm lòng không đành gì, có người nghe bà đi cầm lòng không đành kìa.

Trân quay lưng đi vài bước, giọng nó lạnh lạnh thật, trong lớp cũ, nó được làm lớp trưởng vì giọng nói quá “uy quyền”:

- Ra đi! Núp làm gì trong đó! Người ta biết hết rồi kìa!

Mắt tôi cận nặng, thật sự là đàng xa như vậy, khi không đeo kính, tôi không thể nhìn ra là ai, cái dáng ấy cứ nhập nhòa trong nắng, áo màu xanh đậm, nhưng vẫn ở quá xa, tôi không thể thấy rõ. Loay hoay trong túi tìm lấy kính, tôi không nhớ kỹ đã nhét nó vào đâu nữa.

“Sài Gòn như vậy, quay đi là lạc mất, nhưng những con đường vòng vèo vô định, đi mãi cũng có cách gặp lại con đường cũ đã đi qua, họa chăng chỉ là thời gian bao lâu mà thôi.”

- Đừng tìm nữa. Dù không có kính, thì Mi vẫn biết là ai đúng không?

Một vòng tay ôm trọn tôi lại từ sau ghế, một hơi ấm quen thuộc, một giọng nói quá quen, nước mắt tôi chảy dài, tự nhiên sao tôi lại khóc khi chưa nhìn thấy kỹ, đúng vậy, dù không có kính, nhưng tôi vẫn nhận ra là ai, đáng lẽ tôi phải vui, phải cười, nhưng sao nước mắt cứ tuôn, không có cách nào cầm lại:

- Minh bảo rồi, khóc xấu lắm. Nhưng mà đừng lo, sau này có Minh bên cạnh, khi Mi khóc Minh sẽ lau cho Mi, làm cho Mi cười ngay thôi.

- Tại...tại sao?

Câu hỏi này lại được lặp lại, trước đây khi Minh nói chia tay, bây giờ khi gặp lại, nó cứ được buông ra một cách vô thức. Minh vẫn im lặng không nói, vòng tay siết chặt hơn nữa, hình như Trân cũng biết chuyện này, nó lên tiếng giải thích:

- Minh nó muốn bà sống yêu bản thân hơn, muốn bà tự giải thoát mình ra khỏi công việc, muốn bà tập quen thói sống chăm sóc bản thân. Nó có bỏ bà phút nào đâu, theo bà suốt ngày, gọi tui suốt ngày hỏi coi hôm nay bà có ăn

cơm không, có ngủ trưa không, khi biết bà tự lo cuộc sống được, nó mừng ra mặt. Thôi anh chị nói chuyện đi, tui đi ra uống nước.”

Minh ngập ngừng, cậu ấy muốn nói gì đó, một câu nói chất chứa:

- Mi còn yêu Minh không?

- Mi..còn thương Minh...

- Đừng nói thương! Hãy nói yêu đi. Vì Minh không đi đâu nữa đâu.

Lúc này Minh mới thì thầm bên tai tôi:

- Mi biết sao không tìm thấy Minh giữa thành phố này không? Vì có bao giờ Mi chịu quay đầu nhìn ra sau lưng đâu. Nếu chịu quay đầu nhìn sau, thì có lẽ Mi đã nhìn thấy Minh dõi theo rồi. Ngốc ă, tình yêu khó tìm, yêu nhau khó đến thế, làm sao tôi dám buông tay cô đi yêu người khác chứ! Vì Mi ở đây, trong tim Minh tự lúc nào rồi. Minh xin lỗi, vì đã để Mi sống một mình như vậy, nhưng, nếu yêu một ai đó thật lòng, không phải mình cứ để người ta cái gì cũng phụ thuộc vào mình, biết đâu giữa đời vạn biến này, Minh không còn được bên Mi thì sao? Minh vui lắm khi Mi thay đổi từng ngày như vậy, giờ Mi có đi sang nước ngoài, thì Minh cũng yên tâm khi Mi bây giờ là con người độc lập tự chăm sóc bản thân được rồi.

Tôi quay lại ôm Minh khóc một cách vội vã, bao nhiêu nghi ngờ, bao nhiêu đau đớn khi tôi nghĩ mình đã đánh mất Minh chảy trôi đi theo nước mắt, có lẽ, khi con người ta yêu nhau quá, thì việc chia xa một thời gian không thể xóa nhòa, mà chỉ làm cho chúng ta hiểu và trân quý nhau, yêu càng yêu sâu đậm mà thôi.

“Trái đất này là một hình tròn, khi chúng ta nối tim lại với nhau bằng sợi dây tình cảm vô hình, thì cứ đi hết một vòng tròn kia, chúng ta lại gặp nhau, yêu nhau thêm hơn.”

Khi thành phố trong mắt tôi chỉ là một chấm nhỏ xíu, các căn nhà cao tầng cứ khuất sau làn mây qua kính máy bay, tôi vẫn thấy đâu đó có một cánh cổng màu trắng phủ dây leo tím, mà chàng trai tôi yêu hơn sinh mạng đang đứng đó vụng về hát khúc tình ca dành cho tôi cũng trong ngày Sài Gòn mưa nổi

tiếp nhau ào ạt xuống.

“Người không biết yêu mình thì không thể yêu được người khác. Trước kia em không trân trọng chính bản thân mình, làm sao em trân trọng tình cảm anh được? Người ta nói đâu phải cứ yêu đơn thuần là có thể bên nhau suốt kiếp, chỉ có những người dám đương đầu với mọi khó khăn, giúp nhau trưởng thành hơn mới có thể dung hòa bên nhau mãi mãi. Em tìm được anh, là một món quà quý mà cuộc sống ban tặng. Cuộc sống vốn dĩ không có điểm kết thúc, anh đừng lo nữa, nếu không có điểm kết thúc, em sẽ nắm tay anh đi đến khi nào không còn đi được nữa.”